

«Από τη στάχτη θα αναγευνηθεί το Κ.Κ.Ε.»
N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΜΑΡΤΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 62 — ΔΡΧ. 30

«17 ΝΟΕΜΒΡΗ»

Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΤΕΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ Με τη κάλυψη ή την ανοχή της Παπανδρεϊκής κλίκας

Η σοσιαλφασιστική συμμορία της 17 Νοέμβρη συνεχίζει την αιματηρή της πορεία μέσα στη χώρα με τη δολοφονία του διευθυντή του όμιλου Μποδοσάκη.

Σήμερα ο σοσιαλϊμπεριαλισμός με την ένοπλη συμμορία του δολοφονεί έλληνες μεγαλοαστούς. Αυτό δεν αφήνει αδιάφορους τους κομμουνιστές στη χώρα μας γιατί ζέρον καλά ότι σε ένα όχι μακρινό μέλλον ο λαός και όχι η μεγαλοαστική τάξη θα μπει στο στόχαστρο των περιστροφών του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Η εργατική τάξη κι ο λαός έχουν δίκιο και μισούν την μεγαλοαστική τάξη και την ιδιωτική και κρατικοοικονομική που είναι φορτωμένες στην ιστορία με τέρραστια εγκλήματα σε βάρος τους.

Όμως εδώ αυτή η μεγαλοαστική τάξη δεν πυροβολείται από το λαό αλλά από μια απείρες φορές πιο εγκληματική και δολοφονική τάξη: την μεγαλοαστική τάξη της Ρωσίας των νέων Τσαρών.

Δεν υπάρχει παραπέρα καμμία αμφιβολία ότι αυτοί οι σύγχρονοι μεγάλοι δολοφονοί δεν θα μπορούσαν να δράσουν στη χώρα μας αν δεν είχαν την κάλυψη ή την ανοχή ή ενός ελληνικού κομματιού της μεγαλοαστικής τάξης και πιο συγκεκριμένα εκείνο που εκφράζεται σήμερα από τον φιλορσοφ Παπανδρέου.

Πέρα από τα επιχειρήματα που αναφέρονται στην «17 Νοέμβρη» και φωτίζουν τον χαρακτήρα της σε ένα άλλο εκτεταμένο μας άρθρο καθώς και σε άρθρα μας σε προηγούμενα φύλλα, πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι ο Παπανδρέου απόφυγε ο ίδιος ακόμα να καταδικάσει ανοιχτά την τελευταία δολοφονία όπως έκανε και για τις απόπειρες της μετά τη δολοφονία του Αγγελόπουλου.

Επίσης πρέπει να σημειώσουμε για μια ακόμη φορά πως το ψευτοΚΚΕ καταγγέλει την δολοφονία μόνο σαν πράξη που στρέφεται ενάντια στο εργατικό κίνημα και όχι σαν μια πράξη που στρέφεται ενάντια στην αστική

δημοκρατία από τα δεξιά.

Τίποτα δεν είναι τυχαίο.

Η δολοφονία του Αθανασιάδη έρχεται σε μια στιγμή που ξεσπάει ολομέτωπη η επίθεση του Κρεμλίνου στη χώρα και στην περιοχή κάτω από τα υλοκριτικά χαμόγελα της περστρόικας.

Τα γεγονότα είναι απανωτά. Το ΑΚΕΛ στην προεδρία της Κύπρου, το Νταβός για την εξασφάλιση μετοπίσθεν από την Τουρκία για την άξωση της αντίθεσης με τις ΗΠΑ. Το τουρκοβουλγαρικό «Νταβός» για την υδότεροποίηση όσο είναι δυνατό της Τουρκίας μπροστά σε μια ελληνοβουλγαρική διπλωματική επίθεση στα Βαλκάνια.

Η υποχώρηση της κλίκας Ραυτοπούλου στη ΓΣΕΕ μπροστά στις αξιώσεις του ψευτοΚΚΕ.

Το χτύπημα του Τρίτη από τον Παπανδρέου μέσω παπάδων και από το προδομένο κίνημα των εκπαιδευτικών αντίστοιχα.

Η υπονόμευση του Αρσογιάννη με την αποκάλυψη την κατάλληλη στιγμή της διαφθοράς στην αστυνομία σε συνδυασμό με την ταυτόχρονη γελιοποίηση του από την «17 Νοέμβρη».

Η σφιμη ανάσυρη της υπόθεσης των φακέλων στο στρατό για να χτυπηθεί ο Χαραλαμπίδης.

Το δυναμικό της επίθεσης στον νέο επικίνδυνο για το κρατικοοικονομικό κεφάλαιο μεγαλοαστό Κοσκωτά με την υπόθεση της δωροδοκίας.

Αυτός ο κατάλογος θα μπορούσε να μακρύνει πολύ, περιλαμβάνοντας ακόμα και τα πιο μικρά ζητήματα των πολιτικών εξελίξεων μέσα στη χώρα και στην περιοχή μας. Σχεδόν σε όλα μπορεί κανείς να διακρίνει την ολομέτωπη επίθεση του σοσιαλϊμπεριαλισμού, σχεδόν σε όλα μπορεί κανείς να διακρίνει τον κρυμμένο για τον λαό, αλλά και σε μεγάλο βαθμό και για την ίδια την άρχουσα τάξη, θανασιμό ανταγωνισμό της Ρωσίας με τα

τμήματα της άρχουσας τάξης της χώρας που αντιστέκονται συνειδητά ή ασυνείδητα στα σχέδιά του.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ο λαός μας πρέπει να διακρίνει και να κατευθύνει περισσότερο τα πυρά του στον πιο επικίνδυνο εχθρό του που είναι σήμερα ο σοσιαλϊμπεριαλισμός και οι υποταχτικοί του στη χώρα. Λεύτερο πρέπει να συγκεντρώσει τις δυνάμεις του για να μη λιώσει κάτω από τα χτυπήματα από το σύνολο της αστικής τάξης που ρίχνει πάνω του τους ανταγωνισμούς της και τα αδιέξοδά της. Η πολιτική της πείνας που σήμερα ξεσπάει πάνω του δεν είναι παρά έκφραση της στάσης όλων των τμημάτων της αστικής τάξης απέναντί του. Είναι ο κοινός τους παρανομαστής.

Η πάλη ενάντια σ' αυτή την πολιτική είναι όμως και ο ελάχιστος όρος, ο πρώτος κοινός προαναμαστής της πολιτικής ενότητας ολόκληρου του εργαζόμενου λαού. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο που ο πρώτος και μεγαλύτερος εχθρός που θα συναντήσει στην προσπάθεια μιας τέτοιας ταξικής αγωνιστικής ενότητας ο εργαζόμενος λαός, θα είναι και πάλι ο σοσιαλϊμπεριαλισμός που με το πραχτορείο του το ψευτοΚΚΕ ελέγχει τις καρτέλες των γραφειοκρατικών συνδικάτων.

Αυτή η ενότητα πρέπει το ταχύτερο να συγκροτηθεί από οποιαδήποτε πολιτική δύναμη, όμιλο, ή άνθρωπο για να οδηγήσει το λαό μας και τη χώρα μας έξω από τον θανάσιμο υποκλεισμό και το τέλμα όπου τον ρίχνουν ο σοσιαλϊμπεριαλισμός, ο ιμπεριαλισμός και η αστική τάξη. Αυτή η ενότητα πρέπει να τοποθετείται σε κάθε μεγάλο ζήτημα. Τέτοιο ζήτημα προκύπτει και από τη δολοφονική δράση της 17 Νοέμβρη. Απέναντι σ' αυτό άλλη δεν μπορεί να είναι η δημοκρατική και αντιιμπεριαλιστική απάντηση από την απάτη για την άμεση σύλληψη των δολοφόνων και την αποκάλυψη των διασυνδέσεων της 17 Νοέμβρη με τον κρατικό μηχανισμό και τον σοσιαλϊμπεριαλισμό.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ ΣΕ ΚΥΠΡΟ - ΑΙΓΑΙΟ - ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Με τις τελευταίες προεδρικές εκλογές, η Κύπρος πέρασε πολιτικά στα χέρια του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού. Αυτή είναι μια τεραστίως σημαντική εξέλιξη, όχι μόνο για το λαό της Κύπρου, αλλά για ολόκληρη την περιοχή της Μ. Ανατολής, της Νότιο-ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων. Η εκλογή του Βασιλείου είναι αποτέλεσμα της αλλαγής των συσχετισμών προς όφελος του σοσιαλϊμπεριαλισμού στην ευρύτερη περιοχή, αλλά και η ίδια επιταχύνει ραγδαία την παραπέρα αλλαγή αυτών των συσχετισμών.

Κέντρο αυτών των αλλαγών είναι η ρωσοφίλη πολιτική της παπανδρεϊκής κλίκας που έχει την πολιτική εξουσία στην Ελλάδα. Αυτή η κλίκα είναι που έδωσε την Κύπρο στο ΑΚΕΛ και που σήμερα μαζί με τον Ζίβκοφ έχει βάλει για στόχο να δέσει όλους τους λαούς και τις χώρες των βαλκανίων στο άρμα της Ρωσικής υπερδύναμης.

Ο Παπανδρέου με το Νταβός ξεκίνησε μια νέα πολιτική «μη πολεμική» με την Τουρκία. Πολλοί λένε πως αυτή είναι μια πολιτική φιλοαμερικανική που στόχο έχει να ενσωματώσει ξανά την νοτιο-ανατολική περιοχή στη ΝΑΤΟ. Πως όμως μπορεί να εξηγηθούν τα γεγονότα που αυτή η πολιτική είναι που έφτιαξε έναν άνθρωπο του ρωσικού ιμπεριαλισμού στην προεδρία της Κύπρου. Και είναι το ζήτημα των στρατιωτικο-ιμπεριαλιστικών γελιοποιήσεων να βλέπουν τον Βασιλείου και το ΑΚΕΛ σαν έναν άνθρωπο και ένα κόμμα της Δεξιάς.

Η «πολιτική Νταβός» είναι μια φιλορσοφική πολιτική για μια προφορική «ρωσική ειρήνη» στην περιοχή. Και μια τέτοια πολιτική δεν την εφαρμόζει μόνο ο Παπανδρέου απέναντι στην Τουρκία αλλά και ο Ζίβκοφ. Αυτό που καθορίζει σήμερα τις εξελίξεις στην περιοχή είναι η επίθεση της συμμορίας Παπανδρέου - Ζίβκοφ. Ποιος είναι ο στόχος αυτής της επίθεσης;

Είναι να κομεί κάθε έρευνα της αμερικανικής υπερδύναμης, ιδίως αυτή που την εμποδίζει να χωράει μια νέα στρατηγική στην περιοχή χωρίς την Ελλάδα. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στηρίζει τα σχέδιά του στην περιοχή στην ενοχλία του ΝΑΤΟ ιδίαιτερα ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Ο Παπανδρέου με την υλορσοφική πολιτική του έχει πιναξει ακριβώς αυτή την ενοχλία στον αέρα. Τι τζορνα δεν δίνει καμιά εγγύηση για το μέλλον των αμερικανικών Βασιών στην Ελλάδα. Αυτό κάνει τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό να βρισκεται αντιμέτωπος με δύο ταξικές. Η να επικρατεί στην περιοχή στρατηγική που η να χωράει μια κοινόηρωμ δυνάμεις ένα ταξικό σύμφων στην Τουρκία διαμρφώνοντας το τρίγωνο Τουρκία - Γραβκοσλάβια - Κύπρος.

Σήμερα με δημοκρατικές προνόμους με δημοκρατικές προνόμους ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

ΜΕ ΥΠΟΥΛΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ Βαριές οι ευθύνες της αστικής τάξης της Κύπρου

Όπως ακριβώς είχαμε προβλέψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, ο Βασιλείου βρισκόταν στην πιο ισχυρή θέση για να κερδίσει τις εκλογές στην Κύπρο και ότι σ' αυτή την περίπτωση η Ρωσία θα γινόταν βασικός παράγοντας των πολιτικών εξελίξεων στο νησί. Αποτέλεσμα: Βασιλείου 51,6%, Κληρίδης 48,4%.

Βέβαια για να φθάσουμε σ' αυτό το σημείο πρέπει να δούμε τις ενοχλίες του Κυπριανού και του Λεσβαριού. Από τη μια ο Κυπριανός δεν έδωσε την μάχη που έπρεπε απέναντι στο πλάι του ΑΚΕΛ (Βασιλείου) σ' άλλη την προεκλογική περίοδο, γιατί ήθελε να πάρει τους ψήφους του ΑΚΕΛ, οι η μάχη την διεκδικούσε Κληρίδης ηταν ανάμεσα σε Κυπριανό και Κληρίδη.

Επίσης δεν αποκάλυψε το όληνη ανεξάρτητη πρόσωπο του Βασιλείου, δεν κατηγορήθηκε, Ρωσοφίλης στάσης του ΑΚΕΛ, δεν ξεκίνησε να τριτη την ηρωσία του ΑΚΕΛ που όργανο της Ρωσικής υπερδύναμης. Τέλος δεν κατέστησε τους ψηφοφόρους του ΔΗΚΟ να καταγγείλουν τον Βασιλείου.

Αυτό που σημαίνει ότι θα έπρεπε να υποστηρίξει Κληρίδη θα μπορούσε να κάνει τον Λεσβαριό να μην είναι κίνημα άδικο μαζί και το ότι κόμμα ΔΗΚΟ και Ε-

ΔΕΚ έχουν αντίστοιχο θέσιμα για τη λύση του Κυπριακού, δηλαδή υποστηρίξουν και οι δύο την ΕΜΕ-ΣΗ ΥΠΟΛΟΙΠΗ των τούρκων, που να ξεκινήσει οποιοδήποτε διαζούγιο πρώτα που ηγούνται και ο Κληρίδης και ο Βασιλείου.

Βέβαια ποιος μεγαλύτερη ενοχλήθηκε ο Λεσβαριός, για την εκλογή του Βασιλείου στη Κυπριακή προεδρία. Η ΕΔΕΚ κατέστη τους ψηφοφόρους της να ψηφίσουν κατά πλειοψηφία. Με την ενδύγναι αυτή η ΕΔΕΚ του Λεσβαριού είχε κύρια την επίθεση της εκλογής του Βασιλείου γιατί στο 30% του Βασιλείου, πρόσθεσε να φάκετο το 9% που ήρθαν στη εξέλιξη παρά ο Λεσβαριός στον πρώτο γύρο. Βέβαια την εκλογή του Βασιλείου πάνω απ' όλα προσέθεσε ο Ηλιούδρος. Να τι γράφουμε στην προηγούμενη Ν. Ανατολή.

Το Νταβός, που πραγματοποιήθηκε μια βδομάδα πριν τον κρίσιμο πρώτο γύρο των εκλογών, ήταν μια καθαρή προνομιολογική πράξη ανατροπής του Κυπριανού.

Ο Κυπριανός, που τόσα χρόνια είχε ακολουθήσει την Παπανδρεϊκή και σκληρή αντιτουρκική γραμμή του «έξω και ο τελευταίος τούρκος, στρατιώτης από το νησί» και ηρωτικότητα και υλορσοφική διαπραγματεύσεις μέσα και στο προποδοση και βίβαση εσση, το κυπριακό αυτό σ' οπτικοί και δίχως πραχτικά όχη του «ρωσική και προνομιολογική Κυπριανού» είναι ζαρωτικό «στον αέρα».

Ο Παπανδρέου όχι μόνο προνομιολογική διάλεξε με τον Οζιάκ δίχως καμιά προνομιολογική και ζεχνιότητα, «το τελευταίο στρατιώτη» αλλά μίλησε για την ανάγκη «αποστρατιωτικοποίησης» και στο τις δυο περιόδους. Έβλεπε άρα στο ίδιο τσούβαλι να τσεκάρει στρατιώτες κάτω, και τι, ελληνική, αλβανική, που βρισκόταν στην Κύπρο στη βάση συνθήκη με την κοινή τους νόμιμη, κυβέρνηση και να ενάποιν γαμψότερο αριθμό από ότι οι τούρκοι.

Δεν είναι τυχαίο ότι ο Κυπριανός

έμεινε άνω δός για πάνω από δύο μέρες μετά το Νταβός. Και δεν έδωσαν αυτό, αλλά ο Παπανδρέου συνεχώς διαβεβαίωνε, ότι τα θέματα που συζητήσε με τον Οζιάκ στο Νταβός, τα είχε προσημειώσει με τον Κυπριανό. Στη συνέχεια δεν δέχτηκε τον Κυπριανό να τον ενημερώσει για το Νταβός με ιστολογικό, ότι γίνεται εκλογές στην Κύπρο. Δηλαδή ο Παπανδρέου καθήκον τον Κυπριανό πριν αυτό χυθεί η Ελλάδα.

Βέβαια οι τός ο όποιος Ρωσοφίλης Παπανδρέου είχε το θράσος να σταθεί απέναντι την βδομάδα μήνυμα στον Κυπριανό, όπου εκδικάζει στη μεγάλη εθνική προσφορά του Κύπριου ηρωτή. Αυτό δεν το κάνει το ζήτημα Βάλια ότι ο Κυπριανός και το κόμμα του το ΔΗΚΟ δεν δέχτηκαν να παίξουν το παιχνίδι του Βασιλείου και του ΑΚΕΛ στο σχηματισμό της Κυβέρνησης. Μάλιστα εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι το ΔΗΣΥ (Κληρίδης) το ΔΗΚΟ (Κυπριανός) και η ΕΔΕΚ (Λεσβαριός) έβγαλαν ανακοίνωση ότι δεν εκπροσωπούνται στην κυβέρνηση.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 3

